

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **PharmExport s.r.o.**, se sídlem U Vlečky 1046, Modřice, zastoupena Mgr. Ladislavem Vrubelem, advokátem se sídlem Staňkova 103/18, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. 18076/20/5300-21442-712895, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2022, č. j. 31 Af 45/2020 - 166,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměry Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) na daň z přidané hodnoty ze dne 9. 8. 2018, č. j. 3784687/18/3005-52522-711224, kterým žalobkyni vyměřil daň (nadměrný odpočet) za zdaňovací období listopad roku 2015 ve výši 1.389.276 Kč, č. j. 3784715/18/3005-52522-711224, za zdaňovací období prosinec roku 2015 ve výši 1.912.658 Kč, a č. j. 3784739/18/3005-52522-711224, za zdaňovací období leden roku 2016 ve výši 714.851 Kč, a ze dne 19. 12. 2018, č. j. 4980938/18/3005-52522-711224, kterým jí vyměřil daň (nadměrný odpočet) za zdaňovací období květen roku 2016 ve výši 188.571 Kč, č. j. 4980966/18/3005-52522-711224, za zdaňovací období červen roku 2016 ve výši 974.339 Kč, č. j. 4980986/18/3005-52522-711224, za zdaňovací období červenec roku 2016 ve výši 520.565 Kč, a č. j. 4981016/18/3005-52522-711224, za zdaňovací období srpen roku 2016 ve výši 1.089.571 Kč.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zároveň navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou naplněny všechny zákonné požadavky podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Výkonem napadeného rozhodnutí by stěžovatelce vznikla škoda. Stěžovatelka se nyní nachází ve velice špatné finanční situaci, má výrazné problémy s cash flow a výkon rozhodnutí by mohl negativně ovlivnit její solventnost a postavení na trhu. Mohlo by dojít až k její ekonomické likvidaci i likvidaci společností, od nichž stěžovatelka nakupovala. Správce daně jí zadržuje DPH u léčivých přípravků, u nichž je obchodní marže v rozmezí 1-3 %, a DPH se pohybuje ve výši 10 %. Stěžovatelka proto není schopna dále plnit své obchodní závazky. V oblasti distribuce léčivých přípravků působila bez problémů celou řadu let a má rozsáhlou škálu stálých a významných klientů. Její dlouhé roky budovaná dobrá pověst může výrazně utrpět. To by mohlo vést až k jejímu vyloučení z obchodních kruhů.

[6] Stěžovatelka je přesvědčena, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s veřejným zájmem ani nemůže způsobit újmu jiným osobám. Naopak je v souladu s zájmem třetích osob, aby se stala znovu solventní a mohla dostát svým obchodním závazkům vůči třetím osobám. Stěžovatelce byla již vydanými rozhodnutími a celým řízením způsobena značná materiální i nemateriální újma a je na místě, aby se tato újma již dále neprohlubovala.

[7] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že mu není zřejmé, o jakou tvrzenou škodu způsobenou stěžovatelce by se mělo jednat. Krajský soud jí napadeným rozsudkem neuložil žádnou povinnost k plnění, a proto jí nemůže vzniknout žádná újma. Nadto stěžovatelka nijak nedokládá svá tvrzení, nepředložila žádné důkazní prostředky, kterými by doložila své ekonomické a majetkové poměry. Nedoložila ani tvrzení, že není schopna plnit své obchodní závazky, jelikož jí správce daně zadržuje odpočet na DPH. Podle žalovaného proto stěžovatelka nedoložila splnění již první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. nedoložila, že by jí výkonem či jinými právními následky rozhodnutí hrozila reálná a závažná újma. Z toho důvodu navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

pokračování

[9] Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na zákonné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu narušit.

[10] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním splněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, či ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného stěžovatele tíží též důkazní břemeno k v návrhu uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

[12] Uvedená kritéria pro přiznání odkladného účinku posuzovaný návrh nesplňuje. Stěžovatelka žádným způsobem nekonkretizovala svou špatnou finanční situaci, která dle ní negativně ovlivňuje její situaci na trhu a solventnost a která má vést až k její hrozící ekonomické likvidaci. Zvláště pak nepředložila žádné důkazy k prokázání svých obecných tvrzení.

[13] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka dostatečně netvrdila a neprokázala, že jí výkonem rozsudku krajského soudu nebo jeho jinými právními následky hrozí vznik újmy v takové intenzitě, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Soud proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Na závěr soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu